ſokesse lauta romata, — se olli ſiggade-laut, kus kaks ſigga numas ollid, — ja olli weel römus, et utſade ſeltſis ellusalt teiſt hommikut wois odata.

Sai (teiſe) hommiko, jälle uus hirm! — Lihhonik tulli warra hommiko nugga köhhutades lauda pole ja ütles isse: „Ootke, ootke, tänna on teie wiimne tund! nüüd ei aita ennam löua matſutaminne.“ — Sedda kuuldes kisſendas munk ſure heälega, ja pallus, ennaſt Jummala pärraſt ellusse jätta. Lihhonik ehmatas nenda ärra, nago olleks temmale nuiaga pähhä lödud. Wimaks, kui ehmatusse oog möda olli, ütles ta: „Oh ſinna Jummal! mis teil ſiis on? Kuida teie ſeie ollete ſanud?“ Paljaste jalge mees tõstis ommad käed ülles ja ütles nuttuſe heälega palludes: „Hallastage! oh hallastage mo peäle! ma polle jo teile middagi pahha teinud, ei ka ühte wee-tilka teil ſolkinud! oh jätke mind ellusse!“

Lihhonik ei teädnud egga ſanud weel arro, mis se piddi tähhendama. Wimaks, kui teine-teiſega pitkemalt ollid könnelenud, ſiis ſai munk arro, et ſe jut ſiggade kohta olnud, kedda ta tahtnud tappa, — ja mitte temma ja ta ſeltſimehhe kohta.

Siis wiis lihhonik munka omma tuppa, kandis ta eeſt ſenni hoolt, kui ta terweks ſai, — ja ſedda keik teggi ta ilma maksuta.

Kui munk terweks olli ſanud ja jälle ärra läks, tännas ta Jummalat ja lihhonikko, ja wõttis ſedda kindlat nou, ennaſt eddespiddi ſallaja kulamisse eeſt hoida, ja ka teiſi ſelle poleſt maenitſeda: ſeſt, et kül keik kulajad ja teiste piñna wahtiad, kellel ehk enneſtel ommeti ſeitsme ſüllane palk ſilmas, mitte iggakord säreluud ei murra, ſiis ta ommeti ammogi kasſo ei ſada enneſe egga teiſtele — ennamiste ikka kahjo: teiſtele pahhandust ja enneſele rahhutumat meelt, mis monikord kaueminni pakkitab, kui munga katkine särelu. — Olgo ſiis meie keik ristiinimesſed — armastusſe läbbi. Agga armastus ei olle ſallalik: armastus ei lasse meid teiſtele ſedda tehha, mis meie enneſ-